Ultimele cuvinte

Ultimele cuvinte

Era o seară mohorâtă de iarnă. Spitalul era neobişnuit de liniştit. Parcă era liniştea dinaintea furtunii. Mă aflam în cabinetul asistentelor de la etajul şapte şi era ora 21. Mi-am pus stetoscopul şi m-am îndreptat spre salonul 712. În salon se afla un nou pacient: domnul Williams. Era un bărbat singur şi care nu vorbea despre familia lui. Când am intrat în salon, domnul Williams a privit plin de speranţă spre uşă, dar a lăsat privirea în jos văzând că era doar asistenta. I-am pus stetoscopul pe piept şi i-am ascultat inima. Puternic, intens, ritmat... exact ce voiam să aud. Aproape că nici nu se vedea că pacientul suferise un atac de cord în urmă cu câteva ore. Mă privi de pe patul său şi zise încet:

- N-aţi putea să... Ezită, iar ochii i se umplură de lacrimi. Încercase să-mi ceară ceva, dar se răzgândise. I-am atins mâna aşteptând. El îşi şterse o lacrimă de pe obraz.

- Aţi putea să o sunaţi pe fiica mea? Spu-neţi-i că am suferit un atac de cord... că nu a fost puternic. Eu locuiesc singur şi fiica mea este unica rudă pe care o mai am.

Respiraţia bolnavului se accelerase brusc; i-am ajustat tubul cu oxigen la 8 litri pe minut.

- Sigur că o să o sun, i-am răspuns.

- Vă rog să o sunaţi imediat!

- O sun imediat. Acum vă rog să vă odihniţi.

Respiraţia bolnavului era mult prea rapidă. Am stins lumina. El închise ochii. Salonul 712 era cufundat în întuneric. Doar o lumină slabă de veghe era aprinsă.

- Domnişoară, mă strigă el, puteţi să-mi aduceţi un stilou şi o hârtie?

Am scos din buzunar mai multe hârtii galbene şi un stilou şi i le-am aşezat pe noptieră. El îmi mulţumi, iar eu i-am zâmbit ca unui părinte şi l-am lăsat singur. M-am întors în cabinet şi am sunat-o pe fiica domnului Williams comunicându-i starea tatălui ei.

- Nu, strigă ea. Sper că nu e pe moarte, nu-i aşa?

- Starea lui este deocamdată stabilă, dar...

- Nu-l lăsaţi să moară, zise ea. N-am vorbit cu tatăl meu de aproape un an. Ne-am certat cumplit în ziua când am împlinit 21 de ani, din cauza prietenului meu. De atunci am plecat de acasă şi nu m-am mai întors. În toate aceste zile am vrut să-i cer iertare. Ultimele cuvinte, care i le-am spus, au fost: „Te urăsc!“

Fiica domnului Williams începu să suspine. Am ascultat-o cu lacrimi în ochi. Inima tatălui şi a fiicei erau aşa de departe una faţă de alta. Apoi m-am gândit la tatăl meu care era departe de mine... Nu-i mai spusesem de mult că-l iubesc.

În timp ce Janie se lupta să-şi stăpânească lacrimile, eu am rostit o rugăciune: „Te rog, Doamne, ajut-o pe fata asta să-şi ierte tatăl!“ Ea m-a asigurat că va fi curând la spital.

Am încercat să-mi fac ceva de lucru, dar nu puteam. M-am întors în salonul 712. Domnul Williams stătea nemişcat. I-am luat pulsul; lipsea.

- Cod 99, salon 712! Cod 99, salon 712! am spus în interfon. În câteva secunde, alarma suna în tot spitalul. Domnul Williams făcuse stop cardiac. În mare grabă am ridicat patul şi m-am aplecat asupra lui, făcându-i respiraţie gură la gură. Mi-am pus capul pe pieptul lui şi am apăsat. I-am făcut din nou respiraţie. Am apăsat şi am respirat. Nu se poate să moară! Uşa se deschise. Medicii şi asistentele intrară în salon, împingând echipamentul de urgenţă. Am conectat monitorul cardiac. Inima îmi bătea cu putere. „Doamne! Nu lăsa ca totul să se termine aşa! Fiica lui va veni aici. Ajut-o să-şi găsească liniştea!“

S-au făcut şocuri electrice. Procedura s-a repetat, dar totul a fost zadarnic. Domnul Williams murise. Asistentele strângeau aparatura. Agitaţia încetase. Medicii şi asistentele plecau rând pe rând tăcuţi şi trişti.

Stăteam lângă pat şocată. Cum să dau ochii cu fiica lui? Un vânt rece zguduia ferestrele, umplând pervazul de zăpadă. Afară, totul părea a fi un pat de negură, rece şi sumbru.

Când am ieşit din salon, am văzut-o pe fiica domului Williams sprijinită de perete. Un medic, care tocmai ieşise, stătea lângă ea şi îi vorbea ţinând-o de mână. Apoi a plecat, lăsând-o sprijinită de perete. Chipul ei exprima atâta durere! Ochii ei erau aşa de trişti! Ştia... Medicul îi spusese că tatăl ei a murit. Am luat-o de mână şi am invitat-o în cabinet. Ne-am aşezat fără să rostim o vorbă. Ea privea spre calendar cu o privire rece şi goală. „Te rog, Doamne, ajut-o“, mă rugam în sinea mea. Brusc, Janie se întoarse spre mine şi zise:

- Vreau să-l văd pe tata.

Primul meu gând a fost: De ce să-ţi pricinuieşti mai multă durere? Dar m-am ridicat şi mi-am pus braţul pe umerii ei. Am traversat încet coridorul spre salonul 712.

În faţa salonului am strâns mâna lui Janie, dorindu-mi să se răzgândească. Dar ea a deschis uşa. Ne-am apropiat de pat cu paşi mărunţi. Janie s-a aşezat pe pat îngropându-şi faţa în cearceaf. Eu am încercat să n-o privesc. Nu voiam să fiu martoră a acestei despărţiri dureroase.

M-am sprijinit de noptieră. Mâna mea a atins un teanc de hârtii galbene. Le-am ridicat şi am citit:

„Draga mea Janie, te iert. Te rog să mă ierţi şi tu pe mine. Ştiu că mă iubeşti. Şi eu te iubesc. Tata.“

Chipul ei s-a luminat. Pacea s-a aşternut în privirile ei. A strâns hârtiile la pieptul ei.

„Mulţumesc, Doamne!“ am şoptit eu, privind spre fereastră. Câteva stele străluceau în întuneric. Un fulg de zăpadă se lipi de fereastră şi se topi, dispărând pentru totdeauna. Viaţa părea la fel de fragilă ca acel fulg de zăpadă... „Da, Îţi mulţumesc, Doamne, că relaţiile, deşi sunt la fel de fragile ca şi fulgii de zăpadă, pot fi reparate.“

Nu aveam timp de pierdut. Am ieşit din salon şi m-am grăbit să-l sun pe tatăl meu şi să-i spun că îl iubesc.

Cititorule! Te rugăm cugetă la această întâmplare! Viaţa noastră este trecătoare. Fiecare clipă prezentă poate fi ultima. Care vor fi ultimele tale cuvinte? Biblia ne îndeamnă să ne iertăm unii pe alţii, aşa cum ne-a iertat Dumnezeu în Hristos: fără condiţii.

„Dimpotrivă, fiţi buni unii cu alţii, miloşi şi iertaţi-vă unul pe altul, cum v-a iertat şi Dumnezeu pe voi în Hristos” (Efeseni 4.32).

clickbible.org